

Kredsløge og Amtsløge til Erklæring, hvilket synes at være den bagvendte Vej at gaa, og man var kommet ind paa den Praksis, at mange Virksomheder skulde undersøges baade af Kredslægen og Amtslægen, altsaa en dobbelt Undersøgelse. Loven synes saaledes at have virket meget utilfredsstillende. Jeg troede ogsaa, Sundhedsstyrelsen var kommet ind paa den Tanke, at man kunde reducere Kredslægenes Antal med op imod en Trediedel; jeg troede, det var ved at gaa i den Retning, men nu ser jeg i Lovforslaget, at det ikke er Meningen at begrænse Kredslægenes Antal. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke vil afgive det Løfte her i Tinget, at de Embeder, som foreløbig er besat ved Konstitution — vi begyndte med dette et Par Aar, før det tidligere Ministerium gik af —, ikke bliver endeligt besat, inden man ser, hvorledes Rigsdagen stiller sig til denne Lov.

Ud fra det samme Synspunkt, at det gælder om at faa en saa billig Administration som muligt, er ogsaa en anden Afgørelse af det højtærede Ministerium kommet mig lidt overraskende. Der er jo ingen, der i og for sig ønsker, at Embedsmændenes Løn skal sættes ned; vi ønsker blot at begrænse deres Antal saa meget, som det overhovedet er muligt, for at de samlede Lønningsudgifter kan reduceres, selv om Embedsmændenes Grundløn eventuelt blev højere. Men saa maa man ogsaa være klar over, at man ikke i Administrationen kan gaa alt for individuelt til Værks, og det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister er inde paa en Praksis, som let vil give Anledning til, at Administrationen svulmer unødigt stærkt op. Jeg tænker herved paa den Afgørelse, den højtærede Justitsminister har truffet for nogen Tid siden med Hensyn til Spørgsmaalet om Navneforandring af Fornavne. Hvis den højtærede Minister nemlig vil tænke over Konsekvensen af dette Skridt for hele Landet, vil han let forstaa, at der vil være mange Mennesker, som netop ønsker at faa Fornavnet ændret. Og hvad vil det ikke kunne give Anledning til? Der kommer f. Eks. et Andragende til Justitsministeriet, der selvfølgelig ikke rent blankt vil bevilge dette Andragende, men først sender det til Amtet til Erklæring, derfra sendes det til Politimesteren og Sognefogeden, for at man kan faa oplyst, hvorledes det forholder sig, og saa skal Andragendet samme Vej tilbage. Det kan jo være, at den højtærede Minister siger: Nej, saadanne Sager afgør vi i Ministeriet

uden at høre disse Myndigheder. Men naar Afgørelsen saa er truffet, skal et stort Apparat dog sættes i Bevægelse. Det skal nemlig meddeles til Folkeregisteret, til Kirkebøgerne, til Skolen og Lægdsskrullen, det skal altsaa rettes mange forskellige Steder, og en saadan Navneforandring vil i Praksis medføre mange Skrivelser og forøget Arbejde for de forskellige Kontorer, uden at jeg i alt Fald kan se, at der er nogen Grund dertil. Man kan stille sig paa det Standpunkt, at det er dog kun for at bortkaste Navne, f. Eks. in concreto Navnet Vilhelm, fordi dette Navn i alt Fald for en enkelt har en uheldig Klang, hvad jeg nu dog ikke synes, det har, for jeg kender mange Mennesker, som hedder Vilhelm, og jeg synes, det lyder udmærket. Men saa kan man vel ogsaa faa Lov til at faa et Navn, som har en god Klang. Man kommer derved ind paa en Konkretisering, som man ikke bør komme ind paa i Administrationen, idet Forholdene saa vil blive alt for vanskelige for Administrationen.

Maa jeg derefter spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes det gaar med en Sag, som kom frem for et Aars Tid siden, da man blev opskræmt hele Landet over ved, at der i Ministerens Presse fremkom Artikler med store Overskrifter som „Korruption indenfor Ledelsen af Københavns Politie er afsløret“, og hvori der stod, at en underordnet Embedsmand var blevet afskediget, at andre højtstaaende Embedsmænd havde faaet Reprimander, og forskellige andre Ting. Men heldigvis var denne Korruption nu afsløret. Jeg blev interviewet i Dagbladet „København“ i den Anledning, og jeg udtalte da, at det forekom mig, at Ministeren her havde handlet forkert, fordi der ikke havde været foretaget den i Loven foreskrevne Undersøgelse. Senere har jeg faaet den Tilfredsstillelse at høre, at den højtærede Minister vilde lade anstille en Undersøgelse for at se, omden Afgørelse, der var truffet, var retfærdig, men derefter har jeg ikke hørt mere om denne Sag; jeg haaber nu, at den højtærede Minister snart vil lade Offentligheden vide, hvorledes det gaar med den.

Ogsaa i en anden Sag er jeg noget uenig med den højtærede Minister. Det er med Hensyn til Ministerens Forhold overfor Landsdommer Thorup. Ogsaa paa dette Punkt forekommer det mig, at den højtærede Minister vel stærkt falder over en underordnet Embedsmand, for vi vidste jo alle sammen den Gang, hvorledes Landsdommer Thorup forhørte. Man kendte det